

Gbr. Ole Larsen,

Skognes

avgik den 2den ds. ved døden — det sies av mavebetendelse. - Sygdommen overfaldt ham pludselig og var av en saan alvorlig karakter, at den gjorde ende paa hans liv efter kun nogle timers forløp. Hans bortgang var derfor hastig og uforventet. I sandhet en meget tung skjæbne for hans kone og barn — hvorav de 2 ældste er invalider — som staar igjen i smaa kaar og uten forsørger.

Jeg kan ikke si andet end at Ole Larsen var en gentleman. Den korte tid jeg kjendte ham hadde jeg altid den bedste indtryk av hans personlighed. Han var altid snild og behagelig i sin optræden — altid i besiddelse av en fin indre dannelse. Ole Larsen var stille og bramfri av væsen. Han var av samfundets tilbakeholdne og ubemerkede individer. Han brydde sig ikke om politik og sligt no'es. Og derfor beklædte han ikke noget ombuds eller tillidshverv. Hans dage var at ligne med Jordans vande, - der glider tyst og ubemerket „mot den stille sø” - idet ”de henmot graven rinder foruden daad og minde.”

Jeg tænkte ikke, da jeg ved avslutningen av min stilling som landpostbud paa Skognes tok avskjed med Ole Larsen - det var 2 dage før hans død - han var da frisk og karsk og livskraftig som ellers, ja jeg tænkte ikke at han sto saa nær graven, og at jeg trykket hans haand til - det siste farvel.